

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J. S.**, bývajúceho vo Z., zastúpeného A., s.r.o., so sídlom v B., IČO: X., proti žalovaným **1/ J. M.**, bývajúcemu v B., **2/ M. M.**, bývajúcej v B., **3/ A. M.**, bývajúcej v P., **4/ J. B.**, bývajúcemu v P., **5/ Z. A.**, t.č. na neznámom mieste, **6/ J. B.**, t.č. na neznámom mieste, **7/ Ing. J. B.**, bývajúcemu v B., **8/ J. B.**, t.č. na neznámom mieste, **9/ I. B.**, bývajúcej v G., **10/ Z. B.**, bývajúcej v Š., **11/ J. B.**, t.č. na neznámom mieste, **12/ V. B.**, bývajúcej v H., **13/ M. Č.**, t.č. na neznámom mieste, **14/ J. Č.**, bývajúcemu v K., **15/ M. Č.**, bývajúcemu v T., **16/ Z. H.**, bývajúcej v H., **17/ M. K.**, t.č. na neznámom mieste, **18a/ M. K.**, bývajúcemu v H., **18b/ I. K.**, bývajúcemu v H., **19/ M. K. (T.)**, t.č. na neznámom mieste, **20/ P. K. (T.)**, t.č. na neznámom mieste, **21/ S. K.**, bývajúceho v Dome opatrovateľskej služby C. v R., **22/ J. M.**, t.č. na neznámom mieste, **23/ Z. M.**, **rod. B.**, t.č. na neznámom mieste, **24/ J. P.**, t.č. na neznámom mieste, **25/ J. P.**, t.č. na neznámom mieste, **26/ P. P.**, t.č. na neznámom mieste, **27/ J. P.**, t.č. na neznámom mieste, **28/ M. V.**, t.č. na neznámom mieste, žalovaní 5/, 6/, 8/, 11/, 13/, 17/, 19/, 20/, 22/ až 28/ zastúpení Slovenským pozemkovým fondom so sídlom v Bratislave, Búdková č. 36, IČO: 17 335 345, **29/ M. Š.**, bývajúcej v P., zastúpenej F. C., bývajúcim v B., **30/ M. C.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. R. L., advokátom so sídlom v R., **o určenie vlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 16 C 83/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. mája 2011 sp. zn. 16 Co 118/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/ až 30/ náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa v konaní domáhal, aby súd určil, že právnym titulom vydržania je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na LV č. X. vedenom Správou katastra v Rimavskej Sobote v katastrálnom území P. ako parcela č. X. – záhrady o výmere 375 m² (ďalej len „sporná nehnuteľnosť“).

Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom z 2. apríla 2009 č.k. 16 C 83/2008-168 žalobu zamietol; rozhodol tiež o trovách konania. Voči žalovaným 3/, 7/, 9/, 18/, 21/ a 29/ zamietol žalobu z dôvodu nedostatku ich vecnej pasívnej legitímácie – v priebehu konania títo účastníci prestali byť nositeľmi práv, ktoré boli predmetom sporu. Voči ostatným žalovaným zamietol žalobu s odôvodnením, že vykonané dokazovanie nepreukázalo, že žalobca splnil zákonné podmienky vydržania vlastníctva spornej nehnuteľnosti. Zo skutkových zistení vyvodil, že nesplnenou je podmienka dobromyseľnosti držby spornej nehnuteľnosti žalobcom po stanovenú dobu. M. Š. totiž v roku 1989 preukázateľne ponúkla žalobcovi spornú nehnuteľnosť na predaj. Vedomosťou, ktorú tým žalobca získal, došlo k prerušeniu (k strate) dovtedajšej dobromyseľnosti držby a k prerušeniu plynutia 10 ročnej vydržacej doby. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu rozsudkom z 12. mája 2011 sp. zn. 16 Co 118/2011 napadnutý rozsudok potvrdil; rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku prvostupňového súdu a podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa doplnil, že podľa kúpnej zmluvy zakladajúcej podľa tvrdenia žalobcu jeho dobromyseľnú držbu, boli prevádzané nehnuteľnosti (vrátane spornej nehnuteľnosti) „medzi vlastníkmi nepodelené“, v dôsledku čoho žalobca ako zmluvná strana nemohol byť v dobrej viere, že mu ako vlastníkovi patrí reálne vymedzená časť týchto nehnuteľností. Odvolací súd poukázal aj na to, že spornú nehnuteľnosť užívala matka J. Š. a až po jej smrti ju začal užívať žalobca; aj z tohto dôvodu nemožno jeho držbu považovať za oprávnenú a dobromyseľnú. Námietku žalobcu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že vec bola na pojednávaní 2. apríla 2009 rozhodnutá bez jeho prítomnosti, i keď svoju neúčast' riadne ospravedlnil, odvolací súd považoval za nedôvodnú, lebo žalobca síce ospravedlnil svoju neúčast' na

pojednávání, nepožiadal ale výslovne o jeho odročenie; boli preto splnené zákonné podmienky na prejednanie a rozhodnutie veci v jeho neprítomnosti. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca a navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudky súdov oboch súdov nižšieho stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie alebo aby zmenil rozsudok odvolacieho súdu a určil vlastnícke právo žalobcu k spornej nehnuteľnosti. Prípustnosť dovolania žalobca vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p., pretože podľa jeho názoru sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vyslovenom v zrušujúcom uznesení z 20. januára 2011 sp. zn. 3 Cdo 127/2010. Odvolací súd nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu a nedoručil právnym nástupcom žalovaného 18/ odvolanie žalobcu a nevyzval ich, aby sa k odvolaniu vyjadrili. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl v tom, že súdy nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia, pretože sa nevysporiadali s ním uvádzanými skutočnosťami a nevykonali ním navrhované dôkazy, ako i že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa aj z iných dôvodov ako súd prvého stupňa, v dôsledku čoho ide o tzv. prekvapivé rozhodnutie, k právnym záverom ktorého sa nemohol vyjadriť. Záverom žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci a trval na tom, že v konaní preukázal splnenie všetkých podmienok stanovených zákonom pre nadobudnutie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti vydržaním.

K dovolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní 3/, 7/ a 29/, ktorí zhodne navrhli dovolanie zamietnuť. Žalovaná 3/ uviedla, že žalobca v konaní „nepredložil žiadny aktuálny právny dokument, ktorý by ho oprávňoval na výlučné vlastníctvo spornej parcely. Žalovaný 7/ považoval rozsudky súdov prvého a druhého stupňa za vecne správne, vychádzajúce z dostatočne zisteného skutkového stavu. Žalovaná 29/ poprela viaceré žalobcove tvrdenia uvedené v dovolaní, medzi iným aj jeho tvrdenia o 30 ročnom užívaní spornej nehnuteľnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený právnickou osobou založenou za účelom výkonu advokácie (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 238 ods. 2 O.s.p., nakoľko odvolací súd sa neodchyľil od právneho názoru vysloveného v tejto veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení z 20. januára 2011 sp. zn. 3 Cdo 127/2010. Pokiaľ žalobca za nerešpektovanie právneho názoru dovolacieho súdu odvolacím súdom považuje nedoručenie jeho odvolania právnym nástupcom žalovaného 18/, táto jeho námietka nie je opodstatnená. Z obsahu spisu (viď čl. 199 spisu) totiž vyplýva, že odvolanie žalobcu bolo doručené žalovanému 18/ dňa 26. júna 2009 (zomrel 27. júla 2009), čo potvrdil vlastnoručným podpisom, preto nebolo povinnosťou odvolacieho súdu odvolanie opakovane doručovať jeho právnym nástupcom.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Podľa názoru dovolateľa mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať.

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

1. Žalobca v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, nakoľko sa odvolací súd v odôvodnení nevyporiadal so všetkými námietkami, ktoré uviedol v odvolaní, preto je nepreskúmateľné.

Vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O.s.p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“). To však neznamená, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu (až) vady konania v zmysle § 237 O.s.p. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje aj na obsah uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 10. novembra 2011 sp. zn. IV. ÚS 481/2011, v ktorom sa konštatuje, že „ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. znamená porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 261/06). To však, ako už ústavný súd spresnil (II. ÚS 148/09), neznamená, že by vždy zároveň platil aj opak“.

Ústava neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktorú sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (viď § 237 O.s.p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. „iné vady“) považuje – na rozdiel od procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. – (len) za relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pričom ale vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú.

Na posúdenie prípustnosti dovolania – aj z aspektov § 237 písm. f/ O.s.p. – je zásadne príslušný dovolací súd (viď IV. ÚS 238/07). Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka“) ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, z ktorého vyplýva, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2

písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a dovolací súd ani v danom prípade nemá dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Senát najvyššieho súdu, ktorý rozhoduje v tejto veci, pri doterajšom rozhodovaní vždy zastával názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011, 3 Cdo 135/2011). Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho (len) tzv. inú vadu konania pritom vyplýva aj z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 135/2010, 2 M Cdo 18/2008, 2 Cdo 137/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 7 Cdo 55/2011, 7 Cdo 109/2011). Preto sama skutočnosť, že v konaní prípadne došlo k procesnej vade tejto povahy (nepreskúmateľnosť rozhodnutia), nemôže v danom prípade založiť prípustnosť dovolania žalobcu, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že v danom prípade odvolací súd pri odôvodnení svojho rozsudku postupoval v súlade so zákonom, a to ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia.

2. Žalobca v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ďalej súdom nižších stupňov vytyka, že nevykonali všetky ním navrhnuté dôkazy. K tejto námietke treba uviesť, že súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Pre úplnosť je vhodné zdôrazniť, že k procesným právam účastníka nepatrí, ako sa dovolateľ mylne domnieva, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 213 ods. 4 O.s.p.). Ak súd prípadne aj rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.

3. Pokiaľ žalobca namieta, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa aj z iných právnych dôvodov než súd prvého stupňa, ku ktorým sa nemal možnosť vyjadriť, dovolací súd túto námietku nepovažuje za dôvodnú.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 213 ods. 2 O.s.p. ustanovuje, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Dovolací súd zistil, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných (nových) právnych dôvodoch než súd prvého stupňa, a preto mu nevznikla poučovacia povinnosť v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd v porovnaní so súdom prvého stupňa pre rozhodnutie vo veci nepoužil nové ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa posudzovali splnenie zákonných podmienok vydržania vlastníctva spornej nehnuteľnosti v zmysle § 130 ods. 1 a § 134 Občianskeho zákonníka a zhodne dospeli k záveru o nesplnení podmienky dobromyseľnosti držby spornej nehnuteľnosti po stanovenú dobu. Doplnením odôvodnenia odvolací súd reagoval na odvolacie námietky žalobcu, s ktorými sa v odôvodnení vysporiadal a prijaté závery vysvetlil. Preto nebolo povinnosťou odvolacieho súdu postupovať podľa § 213 ods. 2 O.s.p. a jeho procesný postup v dôsledku toho nevykazuje vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 56/2012, Najvyšší súd Slovenskej republiky už konštatoval: „Pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým. Takýto postup súdu nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p./.“

4. Žalobca v dovolaní odvolaciemu súdu ďalej vytýkal, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou

práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovaným náhradu trov dovolacieho konania, lebo žalovaní 1/ až 6/, 8/ až 30/ v dovolacom konaní nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania a žalovaný 7/ v zákonom určenej lehote nevyčíslil požadovanú náhradu trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. júla 2012

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová